

Sygn. akt II Ca 212/14

POSTANOWIENIE

Dnia 30 kwietnia 2014 r.

Sąd Okręgowy w Kielcach Wydział II Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Monika Kośka

Sędziowie: SSO Beata Piwko

SSO Teresa Strojnowska

Protokolant: sekr. sądowy Iwona Cierpikowska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 23 kwietnia 2014 r. sprawy

z wniosku K. W.

z udziałem M. S. (1), J. Z., W. R., R. K., I. K., M. W., E. S., H. W.

o zasiedzenie

na skutek apelacji uczestniczki I. K.

od postanowienia Sądu Rejonowego w Sandomierzu

z dnia 26 września 2013 r. sygn. akt VI Ns 78/13

postanawia: oddalić apelację, zasądzić od I. K. na rzecz K. W. 600 (sześćset) złotych kosztów postępowania apelacyjnego.

II Ca 212/14

UZASADNIENIE

Postanowieniem z 26 IX 2013r Sąd Rejonowy w Sandomierzu stwierdził, że J. W. i K. W. nabyli przez zasiedzenie – na zasadzie małżeńskiej wspólności ustawowej, z dniem 29 grudnia 2001 roku własność nieruchomości stanowiącej działkę o numerze ewidencyjnym (...) – o powierzchni 0,2313 ha położoną w miejscowości S., gmina S. – zgodnie z wrysem z mapy ewidencyjnej przyjętej do Państwowego Zasobu Geodezyjnego i Kartograficznej w S. za nr (...) oraz własność nieruchomości stanowiącej działkę o numerze ewidencyjnym (...) powierzchni 0,1183 ha położoną w miejscowości S., gmina S. – zgodnie z wrysem z mapy ewidencyjnej sporządzonym przez biegłego z zakresu geodezji mgr inż. T. P., przyjętym do (...) w S. za nr (...) z dnia 24 stycznia 2013 roku, orzekł o kosztach sądowych i kosztach postępowania, ustalając, co następuje:

Nieruchomość objęta wnioskiem o stwierdzenie nabycia własności w drodze zasiedzenia obejmuje dwie działki: działkę o numerze ewidencyjnym (...) o pow. 0,2313 ha oraz północną część działki o numerze ewidencyjnym (...) (obecnie nr (...)) o pow. 0,1183 ha nie posiadające założonej księgi wieczystej. Przedmiotowa nieruchomość była pierwotnie w posiadaniu A. i A. R.. Małżonkowie R. posiadane nieruchomości podzielili pomiędzy trzy córki, przy czym działki objęte przedmiotowym wnioskiem przekazali córce W. P. w drodze ustnej umowy. R., a następnie W. P. z mężem J. samoistnie posiadali i uprawiali wskazane działki. Z dniem śmierci J. P., tj. 27 grudnia 1971 roku, samoistne posiadanie przedmiotowych działek objęła wnioskodawczyni K. W. wraz z mężem J. W.. Małżonkowie W.,

a od śmierci J. W. w dniu 20 marca 2010 roku –wnioskodawczyni K. W., posiadali i uprawiali wskazane działki. Północna część działki nr (...) (obecnie wydzielona jako działka nr (...)), położona na skarpie, do 2000 roku była uprawiana przez wnioskodawczynię rolniczo, zaś w 2000 roku działka ta została zalesiona. W 2005 roku większość zasadzonych drzew spłonęła. Wnioskodawczyni wraz z mężem opłacali podatki i wszelkie obciążenia publicznoprawne dotyczące nieruchomości. Na działce nr (...) wnioskodawczyni prowadziła uprawę rolną. Nigdy nie było żadnych sporów granicznych, nigdy żaden z sąsiadów nie kwestionował tytułu do władania działką przez wnioskodawczynię.

W trakcie uwłaszczenia w latach siedemdziesiątych został wydany akt własności nr (...) z dnia 19 marca 1973 roku, obejmujący działkę (...), w którym jako właściciele wpisano S. i H. M.. Małżonkowie M., pomimo, że figurowali akcie własności ziemi jako właściciele, nigdy nie objęli w posiadanie części działki nr (...) będącej przedmiotem wniosku o zasiedzenie. W dacie wydania aktu własności ziemi nie żyli już małżonkowie P..

M. od początku lat 70. nie prowadził uprawy wskazanej części działki (...), nie zajmował się działką, nie inwestował w nią. H. M. z zawodu była krawcową, nigdy nie zajmowała się uprawą pola, zaś S. M. prowadził uprawę na swoich działkach, jednak nie podejmował się uprawy niniejszej działki w części objętej wnioskiem. S. M. zmarł w 1995 roku. Po jego śmierci H. M. oddała w dzierżawę działki stanowiące jej własność, w tym oddała w dzierżawę wnioskodawczyni K. W. działkę (...) w części na południe od skarpy (obecnie (...)), jednak nie wykonywała takiego władztwa względem działek objętych wnioskiem. H. M. zmarła w 2003 roku. Wskutek dziedziczenia, prawo własności działki (...), wynikające z aktu własności ziemi, przeszło na uczestniczki I. K. i M. W., które jednak nie zajmowały się przedmiotową nieruchomością, nie korzystały z niej i nie interesowały się nią.

Wnioskodawczyni co najmniej od 1980 roku odprowadza podatek od działki nr (...). Jako władający działką nr (...) położoną w S. w zapisach ewidencji gruntów widnieje K. W..

Działka (...) położona jest w S., ciągnie się w kierunku południe – północ, o szerokości ok. 7 – 8 m, długości ok. 300 m, biegnie po lekkim łuku, najpierw po lekkim ukosie w dół, w połowie działki spadek jest większy. Granice wyznacza miedza z jednej i drugiej strony. Działka graniczy z osadnikiem wód zlewowym. Jest to działka orna. Wnioskodawczyni, a wcześniej jej matka i ojczym, prowadzili na działce stałą uprawę ziemniaków i zboża, przemiennie.

Działka (...) jest położona w S. przy ul. (...), biegnie w kierunku północnym. Po około 50 m zaczyna się skarpa o wysokości ok. 1,50 m. Działka ta, w części od ulicy (...) do skarpy jest szersza, za skarpy zwęża się do ok. 10 m, następnie biegnie do drogi B. i ma długość ok. 128 m. Działka jest obecnie nieużytkiem, porośniętym trawą i drzewami. Część działki na północ od skarpy (obecnie wyodrębniona działka (...)) była użytkowana rolniczo przez wnioskodawczynię i jej męża. Do około 2010 roku wnioskodawczyni wypasała tam krowę. W części południowej (obecnie wyodrębniona działka (...)) niniejsza działka uprawiana była przez W. w ramach dzierżawy, co najmniej do 2000 roku. W 2005 roku I. K. wypowiedziała dzierżawę tej części pola.

W 1974 r. toczyło się postępowanie administracyjne z wniosku Kopalni (...) w G. o wywłaszczenie nieruchomości, obejmujące działki gruntu o powierzchni 0,0743 ha oznaczone nr (...) i (...) S., których posiadaczami byli K. W. i S. M..

Zgromadzone w sprawie dowody w postaci dokumentów oraz zeznania świadków dają podstawę do przyjęcia, iż wnioskodawczyni K. W. oraz jej mąż J. W. nabyli przez zasiedzenie – na zasadzie małżeńskiej wspólności ustawowej, z dniem 29 grudnia 2001 roku własność nieruchomości stanowiącej działkę o numerze ewidencyjnym (...) o pow. 0,2313 ha oraz działkę o numerze ewidencyjnym (...) o pow. 0,1183 ha.

Sąd dał w pełni wiarę wnioskodawczyni i świadkom potwierdzającym jej wersję, iż w dniu śmierci J. P. tj. 27 grudnia 1971 roku, wnioskodawczyni i jej małżonek objęli w samoistne posiadanie przedmiotową nieruchomość.

Od tego czasu małżonkowie, a po śmierci J. – K. W., posiadali przedmiotowe działki nieprzerwanie, jak właściciele, a zatem ponosząc wszelkie obciążenia związane z ich uprawą i utrzymaniem. Przedłożone dokumenty świadczą, iż co najmniej od lat 80. wnioskodawczyni uiszczała podatek od nieruchomości od działek objętych wnioskiem.

Dotychczasowi właściciele działki (...)to jest małżonkowie M.oraz uczestniczki I. K.i M. W., nie mieli wskazanej działki w posiadaniu i nie uprawiali jej. Jak wynika z zeznań świadków, nie wykonywali oni czynności zmierzających do realizowania przysługującego im prawa własności. Co więcej, uczestniczka M. W.przyznała, że część działki (...)objęta wnioskiem rzeczywiście należała do wnioskodawczyni na podstawie nieformalnego przekazania tych nieruchomości przez poprzednich posiadaczy, a do aktu własności ziemi jej rodziców została wpisana pomyłkowo. Uczestniczka I. K.nie przedstawiła żadnych dowodów na potwierdzenie wskazywanych uprawnień właścicielskich wobec działki o numerze (...), w żaden sposób nie wykazała również, iżby ta działka była w jej posiadaniu. Zgodne zeznania świadków oraz uczestników, w tym uczestniczki M. W., świadczą o tym, iż nieruchomość ta znajdowała się w samoistnym posiadaniu wnioskodawczyni K. W.i jej męża J. W.. To oni zajmowali się uprawą przedmiotowej działki, oni również ponosili wszelkie obciążenia publicznoprawne z nią związane. We wszelkich dokumentach ewidencyjnych to wnioskodawczyni ujawniana jest jako samoistny posiadacz niniejszej działki. Świadkowie, na których powołani zostali właściciele działek sąsiednich oraz osoby wynajmowane do pracy na niniejszej działce, zgodnie zeznali, iż uważali oni wnioskodawczynię i jej męża za właścicieli niniejszej działki. Świadkowie potwierdzili, że nie widzieli zainteresowania działką nr (...)ze strony H.i S. M.jak również ich spadkobierców, uczestniczek I. K.i M. W.. Uczestniczka I. K.była urzędnikiem, w ogóle nie zajmowała się uprawą pola, w okolicy przedmiotowych działek rzadko była widywana.

Stosownie więc do § 2 art. 172 k.c., który stanowi, że po upływie lat trzydziestu posiadacz nieruchomości nabywa jej własność, choćby uzyskał posiadanie w złej wierze, stwierdzić należy, że 30 lat upłynęło w tym przypadku 29 grudnia 2001 r., albowiem jako początkową datę posiadania należało przyjąć datę śmierci J. P..

W apelacji uczestniczka wniesionej osobiście I. K. domagała się uchylecia postanowienia i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania, zarzucając:

I. obrazę przepisów postępowania cywilnego mającą wpływ na treść postanowienia a mianowicie:

1. art. 233 kpc poprzez dowolne i wybiórcze dokonanie oceny wiarygodności i mocy dowodowej dowodów bez wszechstronnego rozważenia zebranego materiału z wyraźnym pominięciem dowodów dokumentów urzędowych przedstawianych przez uczestniczkę I. K., nieuzasadnione i nielogiczne odmówienie wiary jednemu dowodowi a przyznanie wiary innym dowodom

2. art. 244 kpc poprzez nie uwzględnienie przy dokonywaniu ustaleń faktycznych treści dokumentu z dnia 17 lipca 2013r (...)w S.co do okoliczności ujawnienia, iż płatnikiem podatku od nieruchomości (...)jest I. K., a nadto z dokumentów wystawionych przez (...) dotyczących faktu przyznania H. M.emerytury z tytułu prowadzenia działalności rolniczej; całkowite pominięcie dowodu z dokumentu „testamentu”, który to dokument wprost wskazywał, jakie nieruchomości zostały przekazane przez A.i A. H.i S. M.i, które to nieruchomości po ich śmierci zostały objęte przez nich w posiadanie, w następstwie czego został wydany Akt Własności Ziemi

3. art. 328 § 2 kpc poprzez sporządzenie uzasadnienia nie spełniającego wymogów opisanych w tym przepisie a mianowicie bez wskazania konkretnych, nie lakonicznych i pozbawionych logiki zdawkowych twierdzeń, dla których Sąd innym dowodom odmówił wiarygodności i mocy dowodowej, a nadto dlaczego całkowicie nie uznał dowodu z dokumentów wyżej opisanych

II. błąd w ustaleniach faktycznych mający wpływ na treść orzeczenia a będący konsekwencją obrazy wyżej wskazanych przepisów, wyrażający się w:

- błędnym ustaleniu, że osobą, która ponosiła zobowiązania podatkowe z tytułu posiadania przedmiotowych nieruchomości jest K. W., w sytuacji, gdy z pisma Urzędu Miasta i Gminy S.Wydziału Finansowego z dnia 17 lipca 2013r złożonego przez I. K.na rozprawie w dniu 18 lipca 2013r wprost wynika, że to I. K.opłaca podatek od nieruchomości, w tym od nieruchomości oznaczonej numerem ewidencyjnym (...)

-błędne ustalenie, że I. K. nie interesowała się przedmiotowymi nieruchomościami skoro z opisanego wyżej dokumentu wynika, że ponosiła zobowiązania cywilno prawne a nadto po śmierci swojej matki H. M. zażądała wydania działek przekazanych w dzierżawę K. W., która to okoliczność została przyznana przez M. S. (2), E. S.

- błędne ustalenie, że H.i S. M.nie objęli w posiadanie i nie uprawiali nieruchomości oznaczonych nr ewidencyjnym(...), (...)mimo, iż zostały złożone do Sądu dowody z dokumentów (...) świadczące, iż H. M.nabyła uprawnienia do emerytury rolniczej z tytułu prowadzonego przez nią gospodarstwa rolnego, a nadto, mimo iż świadek M. S. (3), któremu Sąd przyznał wiarę wprost zeznał, że jego ojciec pracował u S. M.na działkach objętych przedmiotem sporu

-błędne ustalenie, że H. M. gospodarstwo rolne prowadziła do 1970r mimo wyraźnych wskazań świadków, że prowadziła je nieprzerwanie do 1983r zaś do 1979r posiadała działkę siedliskową przy ul. (...).

-błędne ustalenie, iż H. M. oddała w dzierżawę część działki (...) w części na południe od skarpy i nie wykonywała władztwa względem działek objętych wnioskiem. W czasie kiedy H. M. oddała w dzierżawę działkę (...) nie było żadnego podziału i oddała tę działkę w całości, nie było też żadnego umownego podziału posiadania tejże działki.

Dodatkowo pod rozwałę sądu poddała kwestie niewłaściwej obsady sądu orzekającego albowiem sprawa toczyła się w Sądzie Rejonowym w Sandomierzu Wydziale Zamiejscowym w S. po likwidacji Sądu Rejonowego w Staszowie.

W apelacji wniesionej w imieniu I. K. przez jej pełnomocnika sformułowany został wniosek o zmianę zaskarżonego postanowienia i oddalenie wniosku, a zarzuty apelacji sprecyzowano jako:

I. Naruszenie przepisów postępowania, które mogło mieć wpływ na wynik sprawy a to:

1/ art. 316 § 1 w zw. z art. 328 § 2 k.p.c. poprzez pominięcie istniejących i znanych Sądowi I instancji w chwili zamknięcia rozprawy dowodów z dokumentów przedstawionych przez uczestniczkę I. K., a w szczególności: decyzji nr (...)w sprawie wymiaru podatku rolnego za 2004 rok, pisma znak (...)z dnia 21 maja 2010 r., pisma znak (...)z dnia 8 października 2012 r., pisma znak (...) z dnia 5 września 2012 r., pisma znak (...)z dnia10 czerwca 2012 r., zaświadczenia z lipca 2013 r. w sprawie obciążeń podatkowych dotyczących nieruchomości objętych wnioskiem, jak również zaniechanie rozstrzygnięcia w/w dowodów.

2/ art. 233 k.p.c. poprzez dokonanie oceny dowodów:

- w sposób nieszczęsny, z bezzasadnym zdeprecjonowaniem waloru dowodowego zeznań A. G., A. W., B. S., H. P.i Z. K., przy całkowitym odmówieniu wiarygodności zeznań M. K.i dowodu z przesłuchania uczestniczki I. K., w sytuacji, gdy w/w dowody są spójne, logiczne i oparte na zasadach doświadczenia życiowego,

- w sposób dowolny i oderwany od zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego (szczególności dokumentu znak (...)z dnia 10 czerwca 2012 r.), co skutkowało przyjęciem, iż H. M.nigdy nie zajmowała się prowadzeniem gospodarstwa rolnego i uprawą działki o nr (...);

3/ art. 328 § 2 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. poprzez zaniechanie wskazania w uzasadnieniu podstawy prawnej rozstrzygnięcia z przytoczeniem przepisów prawa odnośnie punktu III zaskarżonego postanowienia;

II. Naruszenie przepisów prawa materialnego, a to art. 172 § 2 k.c. poprzez jego zastosowanie i przyjęcie, że wnioskodawczyni K. W.i J. W.samoistnie posiadali nieruchomości objęte wnioskiem tj. działki o nr (...) oraz (...)położone w S., w sytuacji, gdy wyżej wymienieni jedynie dzierżawili przedmiotowe działki od H.i S. M..

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest niezasadna.

W pierwszym rzędzie należy odnieść się do podnoszonej „ubocznie” okoliczności nieprawidłowej obsady sądu orzekającego w sprawie, a to w związku z tym, że była ona rozpoznawana w Wydziale VI zamiejscowym Sądu Rejonowego w Sandomierzu z siedzibą w Staszowie, po likwidacji Sądu Rejonowego w Staszowie.

Kwestia ta została rozstrzygnięta przez Sąd Najwyższy w uchwale z 28 I 2014r BSA- 4110-4/13. Skoro więc zaskarżone postanowienie zostało wydane w dniu 26 IX 2013r, ewentualne nieprawidłowe przeniesienie sędziego sprawozdawcy z likwidowanego Sądu Rejonowego w Staszowie do orzekania w Sądzie Rejonowym w Sandomierzu nie powoduje nieważności postępowania.

Wbrew zarzutom skarżącej Sąd Rejonowy prawidłowo ustalił wszystkie okoliczności istotne dla rozstrzygnięcia, wywiódł logiczne wnioski i w efekcie wydał trafne rozstrzygnięcie. Ustalenia te i wnioski Sąd Okręgowy w całości podziela i przyjmuje za własne.

Fakty istotne dla rozstrzygnięcia Sąd Rejonowy ustalił w oparciu o zeznania świadków i części uczestników- osób mieszkających lub posiadających swe pola w sąsiedztwie spornych nieruchomości. Osoby te z racji codziennych bieżących obserwacji mają najpełniejszą wiedzę o tym, kto faktycznie uprawiał przedmiotowe działki i kto się nimi zajmował.

Świadkowie G. Z., J. R., B. B., S. M., B. B., M. S. (3), Z. A., A. S., J. M.potrąbili precyzyjnie wskazać, które działki w wyniku podziału nieruchomości małż. R.przypadły wnioskodawczyni (jej matce), a które małżonkom M., w jaki sposób były one na przestrzeni lat zagospodarowane. Te zeznania dodatkowo potwierdzili M. S. (4) i Z. S.- zięciowie wnioskodawczyni, którzy po zawarciu związków małżeńskich z córkami wnioskodawczyni także pracowali na spornych działkach. Posiadanie przedmiotowych działek przez wnioskodawczynię potwierdziła również uczestniczka M. W.(. 375v-376). W tym stanie odmienne twierdzenia I. K.i świadków A. W.i A. G.trafnie uznał Sąd Rejonowy za niewiarygodne, a swoje stanowisko w tym zakresie przekonująco przedstawił w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia (podobnie co do zeznań T. C.i B. S.). Rację ma też Sąd Rejonowy w skazując, że zeznania H. P.i Z. K.nie dają podstaw do odmiennych ustaleń, a świadek Z. W.wręcz pomylił działki i jego zeznania dotyczą innej nieruchomości (podobnie zeznania M. K.).

Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według swego przekonania na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Przepis art. 233 § 1 k.p.c., przy uwzględnieniu treści art. 328 § 2 k.p.c., nakłada na sąd orzekający obowiązek: po pierwsze - wszechstronnego rozważenia zebranego w sprawie materiału, po drugie - uwzględnienia wszystkich dowodów przeprowadzonych w postępowaniu, po trzecie - skonkretyzowania okoliczności towarzyszących przeprowadzeniu poszczególnych dowodów mających znaczenie dla oceny ich mocy i wiarygodności, po czwarte - wskazania jednoznacznego kryterium oraz argumentacji pozwalającej - wyższej instancji i skarżącemu - na weryfikację dokonanej oceny w przedmiocie uznania dowodu za wiarygodny bądź też jego zdyskwalifikowanie, po piąte - przytoczenia w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia dowodów, na których sąd się oparł, i przyczyn, dla których innym dowodom odmówił wiarygodności. Jak trafnie przyjmuje się przy tym w orzecznictwie sądowym, jeżeli z określonego materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów (art. 233 § 1 k.p.c.) i musi się ostać, choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne. Tylko w przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub, gdy wnioskowanie sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo, wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo-skutkowych, to przeprowadzona przez sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona (tak min. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 27 września 2002 r., II CKN 817/00, LEX nr 56906). Dla skuteczności zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. nie wystarcza stwierdzenie o wadliwości dokonanych ustaleń faktycznych, odwołujące się do stanu faktycznego, który w przekonaniu skarżącego odpowiada rzeczywistości. Konieczne jest tu wskazanie przyczyn dyskwalifikujących postępowanie sądu w tym zakresie. W szczególności skarżący powinien wskazać, jakie kryteria oceny naruszył sąd przy ocenie konkretnych dowodów, uznając brak ich wiarygodności i mocy dowodowej lub niesłuszne im je przyznając (tak Sąd Najwyższy min. w orzeczeniach z dnia: 23

stycznia 2001 r., IV CKN 970/00, LEX nr 52753, 12 kwietnia 2001 r., II CKN 588/99, LEX nr 52347, 10 stycznia 2002 r., II CKN 572/99, LEX nr 53136).

Tymczasem zarzuty skarżącej co do dokonanej przez sąd Rejonowy oceny dowodów sprowadzają się w istocie do przedstawienia „własnego” stanu faktycznego przyjętego na podstawie wybiórczej oceny dowodów.

Także przywoływane w treści apelacji dokumenty pochodzące od (...)w S.nie dają podstaw do odmiennych ustaleń. Skarżąca przywołuje pismo (...) z 21 V 2010r, które potwierdza, że w zapisach ewidencji gruntów jako władająca działką (...)w latach 1969-1989 (od 1975r -(...)) była K. W.(k. 427), co jest zbieżne z treścią zaświadczenia z 30 XII 1997r (k. 8). Ten ostatni dokument potwierdza także, że wnioskodawczyni figurowała w zapisach ewidencji również jako posiadacz działki (...). Skarżąca opłacała w latach 2003-2011 podatek między innymi z działki (...) (k. 65), co wynika z faktu, że działka ta jest wpisana w (...)wydanym na rzecz H.i S.małż. M.(k. 36). Decyzja o wymiarze podatku za 2004r (k. 93) nie wskazuje numerów działek, których dotyczy. Fakt, że H. M.w latach 1991-2003 pobierała emeryturę rolniczą (k. 94) w żaden sposób nie dowodzi, że to właśnie ona uprawiała sporne działki, skoro bezspornie była ona właścicielem gospodarstwa rolnego, którego dotyczy wydany na jej rzecz (...). Dokumenty k. 97-98 potwierdzają jedynie istnienie zapisów ewidencji gruntów o tym, że wnioskodawczyni figurowała jako posiadacz spornych działek (k. 102).

W takim zaś stanie należy wskazać, że skarżąca nie zdołała wykazać, by dokonana przez Sąd Rejonowy ocena dowodów była wadliwa.

Skoro więc od śmierci J. P. w 1971r wnioskodawczyni i jej mąż byli samoistnymi posiadaczami przedmiotowych nieruchomości nabyli oni z mocy prawa ich własność przez zasiedzenie, o czy Sąd Rejonowy prawidłowo orzekł nie naruszając dyspozycji przepisu art. 172§2kc.

Faktycznie Sąd I instancji w uzasadnieniu nie wskazał podstawy prawnej orzeczenia zawartego w punkcie III zaskarżonego postanowienia. Treść tego orzeczenia bez jakichkolwiek wątpliwości odpowiada dyspozycji przepisu art. 520§kpc.

Biorąc powyższe pod uwagę Sąd Okręgowy oddalił apelację jako pozbawiona uzasadnionych podstaw (art. 385kpc). O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono na podstawie art. 520§kpc.

SSO. M. Końska SSO B. Piwko SSO T. Strojnowska